

Men jeg vil meget gerne være med til at støtte det forslag, som hr. Søren Søndergaard kom med, nemlig at når vi skal forberede idrætsdebatten næste gang, så sørger vi for, at regeringen er med til at forberede den, og det kunne eventuelt være i form af en høring eller ved, at vi inddrog nogle af de aktører, som er uden for Folketingssalen. Det tror jeg vi alle er interesseret i; derfor synes jeg, det var en vældig god ting. Så må vi håbe på, at regeringen i større udstrækning ønsker at spille med, når vi igen sætter idrætten på dagsordenen.

Men foreløbig vil vi glæde os over, at vi får vedtaget en dagsorden, der klart signalerer, at de forringelser, vi har oplevet gennem de seneste måneder, ikke kan fortsætte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 42 af Helge Sander (V), Peder Sass (S), Brian Mikkelsen (KF), Kristen Touborg (SF), Elisabeth Arnold (RV), Kim Behnke (FP), Søren Søndergaard (EL), Peter Duetoft (CD) og Kristian Thulesen Dahl (DF) (se foran) vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:
10) Første behandling af lovforslag nr. L 205: Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 1995.

Af finansministeren (Mogens Lykkesøft).
 (Fremsat 29/2 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Første næstformand (Ivar Hansen):
 Jeg vil gerne have lidt mere ro i salen!

Kim Behnke (FP):
 Traditionen tro har finansministeren fremsat et forslag til tillægsbevillingslov for finansåret

1995, og traditionen tro skal jeg på Fremskridtspartiets vegne give det et par ord med på vejen.

Ministeren har ret, når det af fremsættelsestalen fremgår, at hovedparten af de ændringer, der har fundet sted mellem den vedtagne finanslov for 1995 og så det budget og den virkelighed, der kom ud af 1995, har været afprøvet gennem forelæggelse af aktstykker i Folketingets Finansudvalg, og der har jo alt for ofte været fuld opbakning fra Folketingets øvrige partier minus Fremskridtspartiet til disse mange ekstraudgifter i løbet af finansåret.

Vi kan konstatere, at resultatet af 1995 ikke blev et underskud på 42 mia. kr., men et underskud på 37 mia. kr., og både i fremsættelsestalen og i en række kronikker og andre artikler i dagspressen har finansministeren søgt at efterlade det indtryk hos befolkningen, at det er en voldsomt imponerende forbedring af statens økonomi.

Dertil er jeg nødt til at sige, at med et underskud i 1995 – et realiseret underskud kan man vel kalde det – på 37,2 mia. kr. bevæger regeringen sig stadig væk ud ad en økonomisk vej, der ikke er farbar. Det kan ikke være rigtigt, at man ikke i en periode, hvor regeringen praler med, at der har været en vækst i samfundsøkonomien på over 3 pct., en periode, hvor der er højkonjunkturer andre steder, og en periode, hvor det generelt går bedre for dansk økonomi, er i stand til at præsentere Folketinget for et bedre resultat end et samlet driftsunderskud på disse 37,2 mia. kr.

Kigger man så lidt på, hvordan underskuddet er sammensat, hvordan underskuddet er opstået, kan man se, at budgetforbedringen på de ca. 5 mia. kr., nemlig fra de 42 mia. kr. til de 37 mia. kr. i underskud, jo er hentet hjem på en sådan måde, at der for de 4,8 mia. kr.s vedkommende er tale om øgede indtægter til staten. Det vil altså sige, at man har været ude og hente 4,8 mia. kr. mere ind fra skatteborgerne, end man havde regnet med.

Den form for budgetforbedringer bryder vi os bestemt ikke om i Fremskridtspartiet. Det kan ikke være rigtigt i en tid, hvor det går fremad i økonomien, en tid, hvor man praler med, at der bliver færre arbejdsløse, og man på den måde opnår forbedringer af budgettet, at det er ekstra skatte- og afgiftsindtægter, der skal bære forbedringen, særlig ikke i betragtning af, at vi jo nu efterhånden fra alle sider rundt om i den store verden og i det danske indland får den melding, at hvis vi ikke snart får de danske skatter